

darabokká tépett hazának igazi, dolgos, áldozatkész fiaivá gyermeküket. Akkor, ha így lesz, a mi szomorú, hosszú telünkre is eljön még a kikelet, a feltámadás husvétja! Akkor nem fog parancsolni többé golgotás Aradunkon az oláh s leszedve az őszi mező minden virágát, elzarándokolhatunk az aradi Tizenhármak vesztőhelyére s ott térdreborulva elzokoghatjuk majd: Uram, a Te segítségével elértük célunkat, áldott legyen a Te szent Neved, mert meghallgattál bennünket. Ime lásd örömhelyünkben épp úgy, mint bánatunkban, elnyomatásunkban

Buzgó imádság epedez

Százezrek ajakán...

(Marczali)

Kőhalmi Julia.

Október 6.

Arad fáinak könnyei hullnak,
— Sárguló levél halkán pereg. —
Szomorú szívvel, bánattal telve
Járnak ma ott az emberek.

Hiába villan sebítő fegyver,
Hiába les börtön ajtaja,
Hiába vigyáz százszemű ellen:
Arad gyásznapját gyászolja ma...

A szélben — hallga! — valami hallik,
— Bánatos szemben friss könny ragyog. —
Valami nagy, szent biztató remény:
Veletek vagyunk, testvér magyarok!...

Kiknek a hangja szólal a szélben
Mogsugja nekünk vérző Arad:
Tizenháromnak dicső emléke...!
...Örök időkre onnan fakadt!...

Kenessy Béla.

MAGYAR TESTVÉREIM!

Legenda járt róluk a hármashérec hónapban. Dalba szötte nekünk a büszke hérec s a virágos mező. Az övék volt ez a nap, a magyar szabadság vértanúié. Haláluk évfordulójára gyászt öltött a magyar nemzet, sirjukra hintette az ősz minden virágát, minden fájdalmát. Mult és jövő volt emlékezetük, hit és remény örökségük!

Nyílik-e ma virág szétszórt sirjukon? Zarándokol-e ma áhitatos tömeg szomorú elmúlásuk helyére, ahol életüket áldozták fel hazájuk szabadságáért? Szárnyal-e ima érettük ma azon a he-